

Z@jíček

Školní časopis ZŠ Zaječí

Březen 2025

Karlovarský
skřivánek

Strana 4 - 5

Volební právo žen

Strana 6 - 7

Hudba mého života

Povídka: Hana Hlávková

Strana 9 - 12

Je snadné být ženou?

Úvodní slovo

Milí a vážení čtenáři!

Toto číslo je výjimečné. Jak jistě víte, 8. března se každoročně slaví Mezinárodní den žen (MDŽ). Slaví se již od roku 1975 s cílem upozorňovat na otázky rovnoprávnosti, volebních práv žen a taktéž na násilí a bezpráví páchaném na ženách.

MDŽ není jen o květinách či drobných dárcích pro ženy jednou za rok. Je to připomínka, jak těžké to dříve ženy měly např. v otázce práva volit a jít k volbám stejně jako muži. Mít možnost jít pracovat a vydělávat své vlastní peníze. Rozhodnout se sama o svém vlastním životě. Zda mít děti, či zůstat svobodná. Nosit kalhoty nebo jezdit na koni obkročmo.

Toto vydání jsme se tedy rozhodli věnovat právě ženám (muži prominou). Přejeme příjemné čtení a chvíle k zamyšlení – možná právě nad tématem žen a jejich boje za stejná práva.

Vaše redakce

Obsah

Tým redakce

V tomto vydání najdete např. článek o volebním právu žen. O tom, kdo to byly tzv. „sufražetky“, proč se jim tak říkalo a za co bojovaly. Exkluzivně Vám také přinášíme povídku Hanky Hlávkové, která se se svou povídkou Hudba mého života umístila na 2. místě v celém kraji v soutěži Jižní Morava čte. A také reportáž z Karlovarského skřivánka 2025.

Na co se můžete těšit

1. Karlovarský skřivánek	strana 4 - 5
2. Volební právo žen	strana 6 – 7
3. Jižní Morava čte	strana 8
4. Hudba mého života	strana 9 - 12
5. Rozloučení?	strana 13

Karlovarský skřivánek

Vzpomínáte si ještě na náš článek z minulého čísla, kdy jsme všem postupujícím ze školního kola Karlovarského skřivánka drželi palce do Brna? Tak pro Vás máme radostnou novinu! Žáci z naší školy totiž v Brně uspěli. A nejen tam... Nejprve tedy reportáž z Brna. V terénu jsme měli naši šikovnou redaktorku Emu, která se v přestrojení a utajení dostala až na pódium 😊. Ne, děláme si legraci. Ema samozřejmě na soutěži také zpívala a přivezla krásné druhé místo.

Ema Karafiátová

Ve čtvrtek 6.2.2025 jeli vybraní žáci reprezentovat naši školu na krajské kolo Karlovarského skřivánka, které se konalo na Základní umělecké škole Slunná v Brně. Hned na začátku jsme dostali drobné občerstvení a pak už jsme se mohli rozezpívat a zkoušet ve třídách i v sále. Před takovým publikem to nebylo lehké, ale porotu jsme zaujali a pak jsme už netrpělivě čekali na vyhlášení.

A jak to dopadlo? No nejlépe jak mohlo!

Veronika Futrošová – 1. místo
s postupem do Karlových Varů

Sofie Osičková – 2. místo

Ema Karafiátová – 2. místo

Hana Hlávková – 1. místo
s postupem do Karlových Varů

Foto: vlastní

Ze Zaječí

až do Varů!

Karlovarský skřivánek

Verunka a Hanka se tedy společně s rodiči a paní učitelkou Karafiátovou vypravili do Karlových Varů. Cesta to byla jistě dlouhá a náročná. Ale dozajista si to všichni společně užili a svůj výlet spojili s návštěvou kotonády, ochutnáním tradičních oplatků a možná i vody z léčivých pramenů. A kdoví koho tam potkali? Třeba se časem budou také účastnit jako slavné a známé celebrity filmového festivalu. Ale zpět na zem. Jak to dopadlo se zpěvem?

Tým redakce

Nebude Vás napínat. Je to naprosto fantastický úspěch a nemá cenu jej více tajit.

Gratulujeme a přejeme mnoho dalších pěveckých úspěchů!

Hana Hlávková
1. místo

Veronika Futrošová
3. místo

Holky

šikovné!!!

Volební právo

Měly ženy vždy stejná práva jako muži? A mohly chodit třeba k volbám? Podívali jsme se na tuto otázku trochu zblízka.

Tým redakce

Na obrázku můžete vidět ženy v Anglii (19. století) bojující za volební právo pro ženy. Říkalo se jim sufražetky (podle anglického slova „suffrage“, „volební právo“). Za co bojovaly?

Zdroj: <https://padesatprocent.cz/cz/>

Ženy totiž neměly stejná práva jako muži. Týkalo se to i práva chodit k volbám. Mezi muži panovala obava, že ženy poté budou panovačné, nebudou se věnovat domácnosti a že oni sami ztratí svou mužnost a stanou se „zženštilými“.

Rovnoprávnost

byla a je?

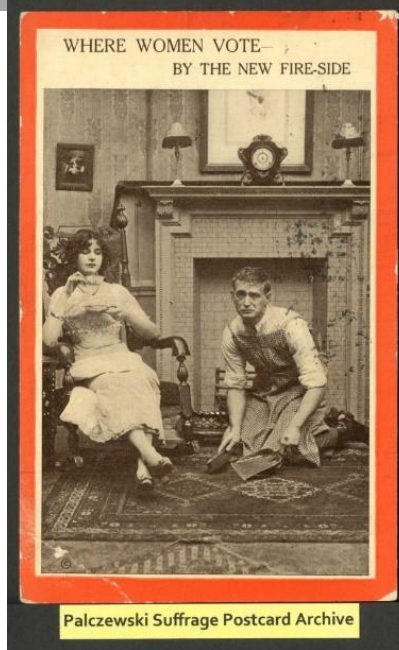
Volební právo

Ženy se nevzdaly. Bojovaly jako lvice za stejná práva, která si tenkrát nárokovali pouze muži. Víte, že to v některých zemích není ani 100 let, kdy mohly ženy konečně jít k volbám? A taková Saudská Arábie – ta volební právo ženám dala teprve v roce 2015!

Agáta + Zoe

Nebyl to vůbec lehký boj. Ženy byly zesměšňovány, ponižovány, zavírány za své názory do vězení. Bohužel byly taktéž i mučeny (např. když pokojně protestovaly formou hladovky, byly násilím donuceny jíst) a také zabíjeny.

Zdroj: https://scholarworks.uni.edu/suffrage_images/

Zdroj: <https://padesatprocent.cz/cz/>

Tyto obrázky měly za cíl znevážit boj žen za svá práva. Ukázat, jak „dopadnou“ muži, kteří dopustí právo ženy volit. Důvodů měli jistě více, mimochodem jedním z nich byla i obava, že kvůli volebnímu právu žen by v Americe mohl být přijat zákon omezující prodej a konzumaci alkoholu.

Čeho se ti muži bojí?

Jižní Morava čte

Když máš talent, tak máš prostě talent. Věříme, že každý z Vás ho na něco má. Někdo je dobrý ve sportu, někdo na fyziku, někdo to umí se zvířaty a někdo třeba se dřevem. Hanka je velmi talentovaná mladá slečna, navíc pracovitá. A úspěch na sebe nenechal dlouho čekat.

tým redakce

Se svou soutěžní povídkou *Hudba mého života* Hanka postoupila nejprve z místního kola v **knihovně Zaječí a to s prvním místem**. A povídka se líbila i v celém kraji.

Následovalo vyhlášení **v krajském kole** v Brně, které se konalo ve Hvězdárně a planetáriu Brno a kde Hanka získala **2. místo v celém kraji!!!**

My Vám nyní exkluzivně povídku přinášíme. Do našeho tématu v tomto vydání velmi dobře zapadá a rozhodně má co říct.

2. místo v kraji!!

Hudba mého života

Hana Hlávková

Vždy nás ve škole učili, že domov je místo, kde se cítíme příjemně. Pro mě domov znamená náš rodinný dům. A promiňte mi, ještě jsem se nepředstavila. Jmenuji se Isabella a toto je můj příběh, který jsem si nevybrala.

Ze svého dětství si pamatuji málo, ale jsou tu i vzpomínky, na které se zapomenout nedá. Mám dva bratry, kteří mi mé dětství zpříjemňovali asi nejvíce. A to nemyslím ironicky. Ze všeho si dokáží udělat legraci. Samozřejmě, že jsme se někdy dokázali i poprat, to tedy nepopírám. Ale když začal někdo z nás brečet, snažili jsme se ho nějak utišit, aby nepřišel tat'ka a neslízli jsme to všichni (smetana to ale rozhodně nebyla). Pak jsou tady ovšem ty horší vzpomínky, kvůli kterým jsem ještě donedávna měla velký problém usnout.

Své rodiče mám moc ráda, ale myslím si, že nepatří k sobě. Pamatuji si, že když mi byly asi čtyři roky, slyšela jsem jednou v noci, jak se mí rodiče hádají a poprvé jsem je také viděla, jak se bijí.

Nevím, kvůli čemu to tehdy bylo, ale vím, že nechtěli, abych to viděla a posílali mě pryč. Já jsem se ale hrozně bála, že snad zabijí a odejít jsem nechtěla. Nějak jsem se do toho vložila, ale dál už si nevybavuji, co pak následovalo. A nebylo to naposled. Mamka si nedávno dodělávala školu. Bylo toho na ni moc a pořád se s tatškou hádali o tom, že on chodí do hospody. Nevím, proč tam chodí, ale tak nějak podvědomě cítím, že s námi v domě nechce být. Možná, že tuším.

K babičce a dědovi jsem na návštěvy moc ráda nejezdila. Bylo to hlavně kvůli mému dědovi, který mě zneužíval. Jenže to jsem měla šest let a nevěděla jsem, že to dělat neměl. Když jsem začala dospívat a bylo mi okolo osmi až deseti let, pochopila jsem, že to je špatně a trápila jsem se s tím. Jenže jsem se to bála říct mamce.

S mojí mamkou si myslím, že máme bližší vztah, než mají ostatní holky ze třídy ke svým mamkám. Já té své říkám úplně všechno. Jenž tady jsem si asi myslela, že se za mě bude stydět, nebo že mě odsoudí. Často jsem kvůli tomu, co se mi stalo, probrečela celou noc. Ale když jsem se jednou večer odvážila a mamce o tom řekla celou pravdu, nebyla na mě našťvaná. Objala mě a opakovala mi, že to není moje chyba.

Myslím si, že tím, že jsem se jí svěřila, nám to náš vztah nezničilo a naopak ho to ještě více upevnilo.

K babičce a dědovi jsme přestali jezdit. Babička se od něj odstěhovala a já zjistila, že jsem nebyla jeho jediná oběť. Někdo další na něj podal oznámení na policii, byl to anonym o tom, že tu osobu také zneužíval. A on se o několik dní nato sám zastřelil.

Myslela jsem, že mu na pohřeb nepůjdu, ale nakonec jsem šla a pomohlo mi to. Byla jsem ráda, že už ho v životě neuvidím a že už nikomu dalšímu nebude ubližovat. Od této události už uběhla nějaká doba a já si řekla, že mu odpouštím. Ale ne jen tak před zrcadlem, do vzduchu. Ale opravdově - od srdce. Myslím si, že mi to hodně pomohlo. Až na tuhle věc si nemyslím, že to byl špatný děda. Brával nás s sebou na puťáky a na chatu.

Prožila jsem si toho v dětství dost, ale nechci, aby mě ostatní litovali nebo aby mě to nějak špatně ovlivnilo do budoucna.

Teď je mi čtrnáct, a když jsem nastoupila na druhý stupeň, začala jsem v hodinách dávat větší pozor. Známký se mi začaly zlepšovat, takže si spolužáci o mně myslí, že jsem šprtka. A to se přitom doma neučím. Občas mi to vadilo, ale teď si toho nevšímám.

Někteří si o mně myslí: „Ta je pořád vysmátá, ještě se asi nesetkala s žádným větším problémem“.

Všechno není takové, jak se na první pohled může zdát. Tím nechci říct, že se má člověk přetvařovat, ale někdy je důležité odpoutat se od minulosti a dělat věc, které chceme. Být takovými lidmi, jakými být chceme a ne jakými jsme bývali dříve. Nechat své srdce znovu rozezpívat, aby nás už jeho tlukot neděsil, ale byla to ta nejkrásnější hudba.

Já jsem teď v deváté třídě a přemýšlím nad střední školou. Další milník v mém životě. Ale teď už je výběr čistě jen na mně.

To je z březnového Z@jíčka už opravdu .vše. Užívejte si krásné jarní dny a zase brzy se na Vás těšíme!

přichází náš čas

